

Chương 17

Anh Yêu Em, Không Liên Quan Gì Đến Hôn Nhân Cả

Quả nhiên, ngày thứ năm sau hôm đó, Trạ Dương nhận được giấy gọi của tòa án. Cái ngày mà Lục Kỳ Thần nói “không thể chịu nổi” cuối cùng cũng đến.

Lý Tử Duệ mới sáng sớm đã đi lo liệu chuyện này, mấy ngày liền, mỗi lần đều thấy anh ôm hi vọng ra đi, giống như thật sự có hi vọng gì đó vậy, nhưng đến tối lại lê thân xác mệt mỏi về nhà, toàn thân rệu rã và kiệt sức, Hi Hiểu lại cảm thấy xót xa.

Thế nhưng Lý Tử Duệ luôn nói với cô rằng:

- Cứ đợi đi, trước sau gì cũng tìm ra cách giải quyết!

Hi Hiểu nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện hôm trước với anh, cái chiến lược thí tốt để bảo vệ xe đến giờ vẫn là cách giải quyết duy nhất của cô. Mà Lý Tử Duệ cũng chẳng có bất kì phản ứng gì về chuyện này, xem ra anh cũng đành bó tay rồi, chỉ có điều ý chí của bản thân vẫn đang cố giãy giụa.

Cô thở dài, đặt xấp tài liệu đã photo lên bàn uống nước.

Đó là những thứ mà cô đã chuẩn bị sẵn sàng ngay sau khi nói chuyện với Lục Kỳ Thần ngày hôm ấy. Cứ tưởng rằng sẽ không phải dùng đến nó, nào ngờ đó lại chính là phương pháp duy nhất có thể giải quyết được vấn đề.

Chẳng nghĩ ra được cách nào khác, thế nên cái cách tồi tệ nhất lại trở thành phương pháp cứu cánh cho mình.

Hi Hiểu lặng người nhìn những tập giấy trên bàn, bốn chữ “Đơn xin li hôn” được viết hoa in đậm trên nền giấy trắng nổi bật, cuối trang là chữ kí của cô, quần quai và mong manh.

Đặt bên cạnh tờ đơn li hôn là bản hợp đồng đã duy trì mối quan hệ của họ đến ngày hôm nay, kể từ ngày kết hôn cho đến nay, bản hợp đồng mới chỉ có hiệu lực được khoảng nửa năm.

Lúc đó kết hôn với anh, cảm thấy ba năm là đủ dài lắm rồi, nhưng thật không ngờ cả hai đã đánh giá quá cao năng lực của đối phương, mới chỉ có chưa được một năm mà đã tan tác đường ai nấy đi rồi.

Lúc đến Thừa Trạch, rõ ràng là Lục Kỳ Thần không ngờ rằng cô sẽ đến. Vừa nhìn thấy cô ở cửa, anh ta vội vàng khoát tay ra ý bảo cấp dưới đi ra ngoài. Sau khi vào phòng, Hi Hiểu không nhìn được cười:

- Đấy lẽ nào chính là đội ngũ luật sư hùng hậu mà Thừa Trạch định dùng để đối phó với chúng tôi?

Ánh mắt Lục Kỳ Thần lóe lên một tia sáng nhưng ngay lập tức tắt ngấm:

- Em đã đoán đúng một phần. Xin lỗi Hi Hiểu, anh không đủ nhẫn nại!

- Chẳng phải chỉ là để bức tôi giao nộp con cho anh thôi hay sao?

- Đúng, nhưng từ “bức” hơi khó nghe. Anh cảm thấy cách nói bố để muốn đòi lại con của mình dễ nghe hơn đấy!

- Tùy anh! - Hi Hiểu cầm tờ đơn khiếu nại đã photo của Lý Tử Duệ ra. - Trên đó có ghi Thừa Trạch yêu cầu chúng tôi phải bồi thường 300 vạn tệ, quả nhiên là tham lam! Mà theo nguyên tắc của Trụ Dương thì người trong cuộc chỉ bị trừ ba mươi phần trăm tiền bồi thường với tội trạng là làm việc không hiệu quả, cho nên... - Hi Hiểu cười khẩy. - Tôi đã tính toán rồi, tôi bỏ ra 90 vạn, chuyện này đến đây chấm dứt! - Cô nheo nheo mắt. - Anh rút đơn kiện lại, ân oán của chúng ta đến đây chấm dứt.

- Thế nhưng Lý Tử Duệ sáng nay đã đến đây hỏi tôi cách giải quyết chuyện này, em không nói với anh ta phương án của em à?

- Chẳng liên quan gì đến anh ấy cả. - Hi Hiểu nhưn mày. - Chẳng phải anh không thích con mình gọi anh ấy là cha, cảm thấy khó chịu vì tôi đã kết hôn với anh ấy sao? Được thôi, tôi sẽ làm theo ý anh, chúng tôi sẽ li hôn, anh cứ tiếp tục khiếu nại, tiếp tục làm âm chuyện rò rỉ thông tin cơ mật lên đi, dù sao trách nhiệm cũng thuộc về một mình tôi, chẳng có liên quan gì đến anh ấy cả!

- Em quyết định sẽ gánh vác chuyện này một mình sao?

- Tôi đã nói rồi, chẳng liên quan gì đến anh ấy cả. Đề án là tôi làm, cam kết bảo mật cũng là tôi không kí, đương nhiên người đáng nghi nhất trong chuyện rò rỉ thông tin này chỉ có thể là tôi, có liên quan gì đến anh ấy chứ? - Hi Hiểu cười nhạt: - Lục Kỳ Thần, nếu như anh không sợ nghịch lửa bỏng tay thì cứ tiếp tục trò chơi của anh đi!

- Số tiền đó...

- Anh cũng không cần lo số tiền ấy có phải là của Lý Tử Duệ hay không, chẳng có liên quan gì đến Tử Duệ hết. Tôi có bao nhiêu tiền thì chắc anh cũng biết rõ. Giờ cùng lắm thì của thiên trả địa, dù sao anh cũng đối xử với tôi như vậy rồi, tôi chẳng cần đến món tiền bồi thường ấy làm gì!

- Nhan Hi Hiểu, em dùng tiền của anh, dùng danh tiếng của mình để bảo vệ cho người đàn ông đó sao? - Ánh mắt Lục Kỳ Thần toát lên vẻ lạnh lùng. - Em quả là cao thượng như Đức Mẹ đấy!

- Tùy anh muốn nói thế nào thì nói, dù sao tôi cũng quyết không giao con cho anh! Anh cũng đừng làm Tử Duệ lung lay. - Hi Hiểu ngoảnh đầu lại. - Lục Kỳ Thần, tốt nhất anh nên nghĩ đường lui cho mình đi. Anh giờ chỉ giống như con châu chấu mùa thu, chẳng nhảy nhót được bao lâu nữa đâu!

Nói rồi cô quay ngoắt người bỏ đi.

- Nhan Hi Hiểu! - Lục Kỳ Thần gọi với theo, giọng nói như có vài phần chua xót.

Còn chưa kịp mở miệng thì đã bị tiếng mở cửa cắt ngang.

Hi Hiểu vừa ngẩng đầu lên thì cánh tay đã bị ai đó kéo lại. Cô ngược mắt nhìn, sững người khi nhìn thấy Lý Tử Duệ và Kiều Việt đang đi với nhau.

Cô đang băn khoăn không hiểu sao hai người lại cùng nhau đến đây thì đã nghe thấy giọng nói đầy tức tối của Tử Duệ:

- Nhan Hi Hiểu, rốt cuộc em có nghe lời của anh không hả?

Còn chưa kịp phản ứng gì thì cánh tay cô đã bị kéo đi. Lý Tử Duệ chẳng buồn liếc Lục Kỳ Thần lấy nửa cái mà kéo tay Hi Hiểu đi thẳng ra ngoài.

Lúc Hi Hiểu lấy lại được bình tĩnh thì phát hiện ra mình đã về nhà với Lý Tử Duệ từ bao giờ. Lý Tử Duệ chỉ tờ đơn xin li hôn ở trên bàn, lớn tiếng ca cẩm:

- Hi Hiểu, em giờ giỏi lắm rồi, đây chính là cái mà em gọi là ân đoạn nghĩa tuyệt đấy hả? Đây là cách giải quyết vấn đề mà em muốn hay sao?

Hi Hiểu cúi đầu, không nói nửa lời.

Tử Duệ ngồi phịch xuống ghế sofa, trong lòng như bị đè chặt với một cục tức to đùng:

- Anh nói đã có anh ở đây, mọi việc đâu sẽ vào đấy, rốt cuộc em coi chồng em là cái gì? Một thứ bỏ đi chỉ biết núp sau váy vợ thôi à?

Hi Hiểu không muốn tranh cãi với anh về vấn đề này nữa, trong đầu cô hiện giờ chỉ có hình ảnh của anh và Kiều Việt sánh vai đi bên nhau lúc nãy. Cô định không nói nhưng không hiểu sao cơn giận lại bốc lên đùng đùng:

- Tại sao anh lại đi cùng với Kiều Việt?

Hình như là không ngờ rằng Hi Hiểu sẽ hỏi như vậy nên Lý Tử Duệ ngẩn người trong giây lát rồi thốt lên một câu như châm chọc:

- Em đi tìm chồng người ta bàn điều kiện, anh đi tìm vợ người ta bàn kết quả.

- Anh nói vậy là ý gì?

- Lục Kỳ Thần bây giờ đầu óc u mê, làm ra toàn những chuyện hoang đường, thế mà chúng ta lại bó tay chẳng biết làm thế nào! - Tử Duệ mím chặt môi, tức tối đập tay xuống ghế sofa. - Thế nhưng chúng ta không có cách cũng không có nghĩa là người nhà họ Kiều để mặc cho anh ta muốn làm gì thì làm!

- Anh chỉ nói với Kiều Việt ba điều: Thứ nhất, Lục Kỳ Thần đã kể rõ tình tiết chuyện vào tù cho Hi Hiểu rồi, nếu như cứ để chuyện này tiếp tục tiếp diễn, chớ có trách chúng tôi vì nóng ruột mà làm chuyện chẳng ra gì. Thứ hai, Lục Kỳ Thần tại sao cứ một mực truy cứu đến cùng, chẳng phải là vì muốn đòi đũa

trẻ hay sao... mà Hi Hiểu cũng đòi li hôn với tôi, nếu như cứ để chuyện này tiếp diễn, e rằng cả nhà ba người họ sẽ được đoàn tụ với nhau, lúc ấy người tổn thương nặng nề nhất chính là cô ta. Thứ ba, Lục Kỳ Thần đã nói ra chuyện cô vô sinh với Hi Hiểu rồi, mà Hi Hiểu lại là một thiết kế nóng nảy, có thể lúc này chưa có động tĩnh gì nhưng sau này rất có thể cô ấy sẽ tận dụng chuyên môn của mình để làm âm ỉ chuyện này lên... - Nói đến đây, Lý Tử Duệ liền mỉm cười. - Đến lúc đó, ai chết khó coi hơn thì cô tự biết!

- Anh dám nói như vậy à?

- Ừ. - Tử Duệ ái ngại nhìn cô. - Chẳng qua là vì không có cách nào khác. Dù sao anh ta cũng dồn chúng ta vào con đường chết, vậy thì còn lưu luyến gì mà không tiễn anh ta đi Tây Thiên luôn? Chúng ta không có cái khả năng ấy nhưng kiểu gì cũng có người có thể dắt mũi được anh ta, thật không may người đó chính là Kiều Việt.

- Thế nhưng tất cả những gì mà anh ta làm chẳng nhẽ Kiều Việt lại không biết tí gì? - Hi Hiểu không giấu được sự sửng sốt. - Chuyện này âm ỉ đến vậy, Kiều Việt không thể không biết được? Giờ lại đến giúp mình, chẳng phải là mèo khóc chuột hay sao?

- Kiều Việt cứ tưởng rằng Lục Kỳ Thần muốn thông qua Trụ Dương để chèn ép Thiên Thần, hơn nữa cô ta luôn coi em là tình địch, lại chả mong em dính vào chuyện lùm xùm này quá đi ấy chứ. Lục Kỳ Thần không hề nói chân tướng sự việc cho cô ta nghe, Kiều Việt không hề biết rằng chồng mình làm như vậy là vì đứa con của mình. Nếu như anh không đoán nhầm thì Lục Kỳ Thần vốn định sẽ chơi trò “tiền trăm hậu tấu”, một khi anh ta đòi được Đổng Đổng từ tay em, anh ta sẽ lập tức nói rằng đứa bé này là do anh ta nhận nuôi. Đến lúc đó, Kiều Việt có muốn thoái thác em là mẹ đứa trẻ cũng chẳng có lí do gì. Chính vì vậy anh ta mới khổ sở giấu nhem sự thực như vậy!

Hi Hiểu gật đầu vẻ như đã hiểu ra điều gì đó:

- Thế sao anh lại nghĩ ra phải đi tìm Kiều Việt?

- Lục Kỳ Thần bỏ rơi em lúc đó chỉ vì lợi ích, đến giờ tiền vẫn là cám dỗ chết người với anh ta. Mà Kiều Việt lại là bí quyết khống chế anh ta. Gia Thái có thể viện đủ loại lí do để rút cổ phần khỏi Thừa Trạch. Chỉ cần họ rút một phần nhỏ cổ phần thôi đối với Đường Đô cũng là một tổn thất lớn.

- Nhưng ngược lại Lục Kỳ Thần cũng có thể lợi dụng chuyện vào ngục thay lúc đó để khống chế Kiều Việt. - Hi Hiểu mím chặt môi. - Đó cũng chẳng phải là chuyện về vang gì, nhất là đối với những người quyền cao chức trọng. Chúng ta cảm thấy đó là điều đáng xấu hổ thì với họ chẳng khác gì tử huyệt.

- Chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu!

Lý Tử Duệ không nói tiếp, chỉ gục đầu vào vai Hi Hiểu. Dường như anh đã quá mệt mỏi nên ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt.

Mãi về sau Nhan Hi Hiểu mới biết cái “không đơn giản” mà Từ Duệ nói đến là chuyện gì.

Thừa Trạch rút đơn kiện, nói rằng đó chẳng qua chỉ là một chuyện hiểu nhầm, hơn nữa lại không có liên quan nhiều đến Trụ Dương. Trải qua bao ngày vất vả mới có được kết quả như ngày hôm nay, Nhan Hi Hiểu cảm thấy bản thân như được hồi sinh từ trong cái chết.

Trong khi đó, Lý Từ Duệ dường như vất vả quá sức bao ngày qua nên chuyện này vừa lắng xuống, Từ Duệ đã đổ bệnh.

Hi Hiểu vô cùng lo lắng, bản thân mình phải nhờ người khác trông hộ con, khó khăn lắm mới được nhận thân, nào ngờ lại phải vất vả chăm sóc cho chồng. Thấy Từ Duệ mệt mỏi thiếp đi sau khi uống thuốc, Hi Hiểu liền gọi điện cho dì Cố muốn hỏi xem dì Cố đã đưa Đồng Đồng về đến nhà ông ngoại chưa.

Điện thoại gọi đi nhưng chỉ nghe thấy giọng nói quen thuộc của tổng đài, không có người nhận điện.

Hi Hiểu bỗng cảm thấy có điều chẳng lành.

- Từ Duệ... - Từ Duệ vừa mới thiếp đi đã bị lay dậy. Nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Hi Hiểu, Từ Duệ như tỉnh hẳn. - Sao thế?

- Em gọi cho dì Cố mà không có ai nghe máy! - Giọng nói của Hi Hiểu nghèn nghẹn như sắp khóc òa. - Em muốn đón Đồng Đồng về!

- Cái gì? Không có ai nghe á?

- Vâng!

Từ Duệ cảm thấy có chuyện chẳng lành, lúc đưa Đồng Đồng đi anh còn trách Hi Hiểu hành sự lỗ mãng, thiếu suy nghĩ. Cho dù dì Cố trông có vẻ tốt bụng nhưng dù gì cũng không thể tin tưởng hoàn toàn mà giao con cho người ta được, tri nhân tri diện bất tri tâm mà!

Máu trong người anh như sôi lên, mặc kệ cơn sốt đang hầm hập trong người và cơn đau đầu dữ dội, Từ Duệ khoác thêm cái áo vào rồi lao xuống giường. Hi Hiểu thấy vậy vội vội vàng vàng kéo tay anh lại:

- Anh đi đâu đấy?

- Còn đi đâu được nữa? - Từ Duệ như ngồi trên đống lửa. - Đi tìm con chứ đi đâu!

- Vậy em đi cùng với anh!

- Vậy thì nhanh lên! - Từ Duệ lao ra phòng khách, miệng vẫn không ngớt oán thán Hi Hiểu thiếu suy nghĩ. - Anh đã nói rồi mà, lúc đó em nghĩ cái gì thế không biết? Tìm chỗ nào mà giấu con đi không được hay sao? Cứ phải cho người đưa con đi, lại còn tìm một người không...

Chữ “không” vừa ra đến cửa miệng thì chuông cửa vang lên. Từ Duệ cúi đầu lầm bầm.

- Đã rồi rồi còn lăm chuyện! - Nói rồi liền lật đật ra mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, Tử Duệ đã há hốc mồm kinh ngạc.

- Em xong rồi đây! - Hi Hiểu đã thay xong quần áo, một tay cầm túi xách, một tay chỉnh lại cái thắt lưng trên eo. - Ai thế anh?

- Hi Hiểu, là anh!

Hóa ra là Lục Kỳ Thần.

Mà lúc này, trên tay anh ta đang ôm đứa con của họ, Đồng Đồng, dì Cố đang rụt rè lấp ló sau lưng anh.

Ba người ngồi trên ghế sofa, không khí có phần ngọt ngào. Hi Hiểu không chỉ một lần nhìn thấy cảnh tượng này trong mơ.

Một Lục Kỳ Thần mấy ngày trước còn có phần ngông cuồng nay đột nhiên trở nên hiền hòa, đôi mắt sâu thẳm ấy lại trở nên trầm lắng và dịu dàng như chưa từng có chuyện gì xảy ra giữa họ:

- Nhan Hi Hiểu! - Anh khẽ gọi tên cô. - Anh đã mang con về cho em đây! Không phải là của anh, rốt cuộc vẫn không phải là của anh. - Lục Kỳ Thần khẽ nhếch môi: - Nhìn thấy hai người vì con mà sốt ruột đến như vậy, anh cũng cảm thấy lo lắng. Em còn nhớ lúc chúng ta chia tay không? Em đã nói một câu rằng: Anh tự làm tự chịu.

Hi Hiểu chột chột dạ, phản ứng đầu tiên của cô là ngoảnh sang nhìn Tử Duệ, thấy sắc mặt của anh vẫn bình thường, cứ như thể chuyện này chẳng có liên quan gì đến anh cả, trong lòng cô có yên tâm hơn.

- Đúng vậy, anh tự làm tự chịu. - Lục Kỳ Thần thở dài, cúi đầu nhìn đứa bé đang say ngủ ở bên cạnh. - Chuyện vào tù thực ra cũng không hoàn toàn là vào tù thay cho người khác. Đường Đô lúc đó gặp phải tình cảnh khó khăn, anh làm sao có thể bảo vệ sự trong sạch của mình trong dòng chảy thị trường này chứ? Bởi vì một bước sai lầm nên những bước sau đó lại tiếp tục sai lầm, vì thế anh mới ra nông nổi này. - Lục Kỳ Thần chột ngẩng đầu nhìn Hi Hiểu. - Hi Hiểu, bước cuối cùng anh cũng đã sai rồi! Lúc đó mặc dù nói chia tay em nhưng anh vẫn ôm hi vọng có thể cùng em làm lại từ đầu. Vì vậy khi hay tin em có con với anh, anh mới liều mạng đánh cược lần cuối. Chỉ có một điều duy nhất anh không ngờ, đó là em lại dựa dẫm vào người đàn ông này như vậy, chỉ mới một năm thôi đã vượt qua cả tình cảm của chúng ta ngàn ấy thời gian. Cuộc hôn nhân trên giấy của hai người không ngờ lại có thể duy trì được lâu như vậy... Thậm chí còn chiến thắng cả tình cảm của chúng tôi bao năm trời. Hi Hiểu, anh nên nói rằng em lãng quên anh quá đơn giản hay em đem lòng yêu thương người khác quá dễ dàng.

Hi Hiểu chỉ lặng im ngồi nghe mà không nói nửa lời, nhưng nghe đến đây cô liền giật mình kinh ngạc:

- Hôn nhân trên giấy á?

Lục Kỳ Thần gật đầu.

Hi Hiểu lập tức ngoảnh đầu nhìn Tử Duệ, nhưng lại thấy anh há hốc miệng kinh ngạc:

- Làm sao anh biết?

- Nhiệm Nhược San, bạn gái cũ của anh đã nói cho tôi biết. - Lý Tử Duệ nhìn Lục Kỳ Thần. - Sau chuyện lùm xùm hôm hai người tổ chức tiệc đầy tháng cho Đồng Đồng, tôi đã biết giữa ba người có chuyện gì đó không bình thường. Vài ngày sau tôi đã đi tìm Nhiệm Nhược San, cô ta nói với tôi rằng hai người chỉ kết hôn với nhau trên giấy tờ, bởi vì muốn nhập hộ khẩu ở đây nên mới kết hôn với nhau, có đúng không?

Hi Hiểu mặt mày tái mét.

- Cùng là người lấy hôn nhân ra làm trò đùa, vậy mà một người bị bỏ rơi, một người lại tìm được một bến đỗ hạnh phúc. - Lục Kỳ Thần đột nhiên ngoảnh đầu lại. - Nhan Hi Hiểu, em đúng là may mắn!

Nói rồi Lục Kỳ Thần đi thẳng ra cửa định bỏ đi.

Hi Hiểu vội vàng ra tiễn, bỗng thấy Lục Kỳ Thần quay lại hỏi:

- Chuyện đã qua rồi, anh vốn có ý định cướp con lại cho mình, nào ngờ lại trở thành một thử thách đối với tình yêu của hai người. Xét đến công lao này, Hi Hiểu, em có thể thử mở lòng khoan dung với anh, cho phép anh một tháng được gặp con một lần có được không? Anh sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của con bé, nó cũng có thể gọi Lý Tử Duệ là cha. Anh chỉ cần nhìn nó một chút thôi, đứng từ xa nhìn con một chút cũng được!

Ánh mắt Lục Kỳ Thần không còn sự sắc lạnh như bức ép người khác mà trở nên buồn bã, van lơn.

Hi Hiểu nhìn anh ta, cảm thấy hơi mềm lòng:

- Để tôi nghĩ đã!

Sau khi nhận được câu trả lời, Lục Kỳ Thần lặng lẽ mở cửa ra về.

Một tháng sau khi sự việc lắng xuống, Lý Tử Duệ đã làm đơn xin thôi việc ở Trụ Dương.

Mặc dù không xảy ra vấn đề gì nhưng trải qua mấy đợt sóng gió, những sự chỉ trích về anh đã vượt qua cả sự thừa nhận giá trị của anh. Hi Hiểu cũng tán đồng việc Lý Tử Duệ chuyển công ty. Trụ Dương mặc dù đả ngộ không tồi nhưng không thể cứ làm việc ở đó mãi được.

Nhận được điện thoại thông báo đưa con đi tiêm vacxin, Hi Hiểu liền vội vàng mặc quần áo cho Đồng Đồng, đang định gọi Tử Duệ lại giúp một tay thì đã thấy anh cầm điện thoại đi ra ngoài rồi.

- Anh làm gì thế hả? - Hi Hiểu cần nhằn: - Đồng Đồng càng lớn càng không nghe lời, phải đi đến nơi rồi mà anh còn không qua đây giúp em một tay đi!

Lý Tử Duệ chỉ cười cười không nói, đưa tay ra đón lấy Đồng Đồng trên tay Hi Hiểu một cách thành thạo rồi bảo Hi Hiểu đi thay quần áo.

Càng nghĩ càng cảm thấy nụ cười ban nãy của Tử Duệ có chút gì đó kì lạ, Hi Hiểu liền tò mò hỏi:

- Anh gọi điện cho ai đấy? Sao vẻ mặt lại thế kia?

- Em đoán xem!

- Nhiễm Nhược San! - Hi Hiểu đáp ngay không do dự.

- ... - Tử Duệ ra hiệu im lặng, nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Hi Hiểu, anh liền đáp: - Lục Kỳ Thần.

- Lục Kỳ Thần?

- Hi Hiểu, nói thế nào thì anh ta cũng là bố của Đồng Đồng, không cho anh ta gặp con cũng có chút bất công... Đứng từ xa nhìn cũng đâu mất mát của mình cái gì.

Tử Duệ có thể nghĩ như vậy thật là đáng quý. Hi Hiểu hơi nhú mày, không đáp lời anh, trước khi ra cửa còn ngoảnh lại nhìn anh, vẻ mặt rất nghiêm nghị hỏi:

- Tử Duệ, anh thành thực trả lời em một câu này!

- Câu gì? - Tâm trạng Tử Duệ hôm nay hình như rất vui. - Vợ hỏi đương nhiên chồng phải trả lời rồi!

- Em có con với người khác, thế mà anh vẫn chấp nhận em, có phải đến tận giờ em vẫn chỉ là gặp may thôi không? - Hi Hiểu cắn chặt môi, nhìn thẳng vào mắt Tử Duệ. - Nói thẳng ra là thực ra anh không hề yêu em mà chỉ là cảm thấy cuộc hôn nhân này đã trở thành thói quen, đã quen với cái không khí ấm áp mà người phụ nữ ràng buộc với anh trên giấy tờ mang lại?

- Nhan Hi Hiểu, đầu em có vấn đề à? - Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Hi Hiểu, Tử Duệ bật cười. - Chúng ta sống với nhau hơn một năm nay, thế mà em nghĩ rằng với anh đây chỉ là thói quen thôi sao?

- Thế thì tại sao? - Hi Hiểu ngạc nhiên. - Cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là...

- Anh yêu em, chẳng liên quan gì đến hôn nhân hết. - Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chân thành. - Tình cảm không phải xuất phát từ hôn nhân. Chỉ có điều bây giờ anh thực sự mong muốn dùng hôn nhân để kéo dài tình cảm này mãi mãi.

Hi Hiểu ngẩn người nhìn anh. Cô còn đang mải chìm đắm trong những điều anh nói thì anh đã bé Đồng Đồng đi được một đoạn khá xa rồi.

Nhìn bóng dáng cao lớn của anh, trước mắt cô lại hiện ra hình ảnh của anh trước bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong một năm qua: dáng vẻ lịch lãm của anh trong bữa tiệc kết hôn, vẻ mặt kìm nén cơn giận dữ khi biết cô mang thai với người khác, bàn tay của anh run run khi chỉ vào tờ đơn xin li hôn mà cô đặt trên bàn... từng cảnh, từng cảnh cứ lần lượt hiện ra như một thước phim quay chậm tái hiện trước mắt cô.

Cứ tưởng rằng một cuộc hôn nhân như thế này chẳng qua chỉ là một cái ngõ cụt, nhưng thật không ngờ những ngày tháng tươi đẹp của họ chỉ mới bắt đầu.

HẾT